

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2014. június 15-én, hálaadó napon.

Kezdő ének: 431. dicséret 1. verse

Főének: 246. dicséret mind a 4 verse

Ének prédikáció előtt: 165. dicséret 6. verse

Textus: Római levél 10. rész 8. verse „Közel van hozzád az ige, a te szádban és a te szívedben”

Kedves Testvéreim!

A felolvasott igeszakasz kapcsán azon gondolkodtam el, hogy mennyi mindenben van távolság az emberek lelke és a valóság között. Az ember végzi a dolgát, de sokszor minden lelkesedés és minden érzés nélkül. A munka világában nem a kiteljesedést élik meg a dolgozók, nem azt, hogy végezhetik az Istentől nekik szánt hivatást, hanem azt, hogy nem jók a főnökök, nem értelmes a munka, és ha mindez rendben van is, akkor rossz a munkaidő beosztása. Ha pedig még ez is jól működik, akkor nagyon sok a munka, amit el kell végezni. Ez pedig mind igaz is lehet, nem ezzel vitatkozom. Csakhogy az ember ezzel a hozzáállással az élete egyik legmeghatározóbb mozzanatát helyezi távolra.

Aztán ez a távolság jelenik meg akkor is, amikor a célok, tervek és a megvalósítás ritmusát nézem. Fut az ember olyan dolgok után, amiről úgy gondolja, hogy hiányoznak a boldog élethez, amikor pedig eléri, akkor nem az öröm van benne, hanem az újabb hiányérzet: ezt ugyan elértem, de az még nincsen meg nekem. Olyan sokszor látom a gyerekeken is, hogy amikor megkapják a várva-várt ajándékot, akkor azon gondolkoznak, hogy mi lehet a következő ajándék, aminek örülnének. Ott van a kezében az ajándék és nem annak örül, hanem a dobozán azt keresi, hogy mi az, ami hiányzik. Távolra kerül ezzel az öröm is, a megbékélés is, a megnyugvás is.

Amikor azonban hálát adunk, ezen a mai hálaadó napon pedig ezt tesszük a gyülekezet közösségében; amikor megköszönjük Istennek mindazt, amit értünk tett, akkor éppen közel hozzuk ezeket az eseményeket. Lehet, hogy időben több hónapja történt valami. Lehet, hogy nehézség volt benne, lehet, hogy keserűséget is okoztak események, de amikor a végeredményt nézzük, akkor hálás a szívünk, hogy Isten megadta a befejezést, megadta a segítséget, megadta az erőt. Minden, amiért köszönetet mondunk, vagyis az életünk minden egyes mozzanata így kerül ezen a mai napon közel hozzánk. Újra átéljük egy kicsit az eseményeket és sokszor ámulva nézzük, hogy mennyire jól történt minden. Ha mi magunktól, jól végiggondolva rendeztük volna, akkor sem lehetett volna ennyire jó. Igen, ilyenkor az időben, vagy akár helyben távol lévő események is közel kerülnek hozzánk, újra átéljük az örömet, a felszabadultságot, a békességet.

A felolvasott igeszakasz ugyanezt mondja el Isten beszédéről is. Az nincsen messze, hanem közel van. Mennyire sokszor küzdünk azzal, hogy amikor a Bibliát olvassuk, akkor évezredek kell a leírt betűnek áttörnie. Milyen sokszor érezzük azt is, hogy a minket megszólító isteni üzenet valahol több ezer kilométeres távolságban hangzott el, és nem tudunk mit kezdeni vele, mert az abban a környezetben szólított meg embereket. Pünkösöd után különösen is meggyőző erővel hangzik a Római levélen keresztül, hogy Isten üzenete, Isten ígéje közel van. Miért? Mert az olyan ember, aki Isten Lelkével él, aki a Szentlélekkel együtt olvassa és hallgatja az üzenetet, annak nem távoli a szó. Az érti, az megtapasztalja az igazságát, az tudja, hogy mindaz, amit Isten mond, az a XXI. század emberének a világ bármely pontján életbevágóan fontos.

Közel van hozzád az ige. Ez azonban azokra az emberekre vonatkozik, akik megtapasztalták Jézus kegyelmének mindent leromboló erejét. Van egy énekünk, ami így fogalmaz: „nincs semmi gát, kegyelmed, mit ne törne át, hadd bízza lelkem Rád magát, fogadj el Jézusom”. Akinek az életében ledőltek a gátak, ahhoz van közel az ige.

Milyen gátokról van itt szó? A félelmeinkről, hogy a Mindenható valamit tisztogatni akar az életemben. Az aggodalom, hogy mi van akkor, ha mégsem lesz mindenre elég az, amit Isten ad nekem. Ott van bennem a gát, hogy én akarok irányítani és én akarok vezetni. Ezzel pedig távol tartom Isten beszédét. Neki kell ezt a gátat áttörnie, lerombolnia, hogy közel kerülhessen mindaz, amit Ő mond nekünk. Ha pedig ez megtörténik, akkor már semmit nem kell áttörni Isten beszédének. Akkor valósággá válik mindnyájunk életében, hogy közel van hozzánk az ige, a szánkban és a szívünkben van.

Mit jelent ez, hogy a szánkban van? Azt, hogy a szavaink Istenre mutatnak. Amikor megkapunk valamit, akkor ezt nem úgy összegezzük, hogy szerencsére megtörtént, hanem úgy, hogy hála Istennek, hogy

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2014. június 15-én, hálaadó napon.

így alakultak a dolgaink. Vagy, amikor valami nehézség, szerencsétlenség, betegség elkerül minket, akkor nem az asztal lapját keressük, hogy lekopogjuk, hanem kimondjuk, Isten megsegített minket abban, hogy ne legyünk betegek, hogy az úton ne érjen minket baleset. Megvalljuk, hogy amikor minden úgy nézett ki, hogy rosszabbul már nem is alakulhat, akkor mégis kisütött a nap, elmúlt a borús időszak, megkönynyebbült a lelkünk és az életünk, mert a Mindenható itt volt velünk. Közel van a szánkban Isten szava, vagyis a mi szavaink mindenben Őrá mutatnak.

Ugyanakkor a szívünkben is közel van az Ige. A Biblia úgy tanít minket, hogy „minden féltve őrzött dolognál jobban óvd szívedet, mert onnan indul ki az élet!” (Péld. 4.23) Amikor pedig a szívünkben, az életünk középpontjában irányít mindent Isten beszéde, akkor a lehető legjobban alakul minden.

Életünkben a fizikai létet, a mozdulatokat, a gondolatokat, az agyunk irányítja, mint egy számítógépes központ, olyan precizitással működnek az elhárító mechanizmusok, a reflexek, az életünk minden mozzanata. Van azonban a lelki, az érzelmi életünknek is egy ilyen központja, amit a Biblia szívnek nevez. Ebből a szívből jöhet a szeretet és a türelem, ebből jöhet a békesség és a jóság, de ebből a szívből jöhet a gonoszság, a harag, a gyűlölet is. Ahogyan Jézus mondja: „a jó ember szíve jó kincséből hozza elő a jót, a gonosz ember pedig a gonoszból hozza elő a gonoszt. Mert amivel csordultig van a szív, azt szólja a száj”. (Mt. 6.45)

Ezért óriási biztatás az, hogy közel van Isten szava a szívemhez. Ott, ahol a lelki központ van, ott rendben lehet minden. Jézus szava határozza meg, hogy tudok szeretni, tudok örömmel fordulni mások felé, el tudom fogadni mindazt Istentől, amit kapok, ki tudom mondani, hogy minden, ami van, az elég az életemhez, amit pedig ezen felül kapok, az már Isten csodája az életemben. Ha Isten szava van a szívemben, akkor mindent észreveszek, amit úgy kaptam, és mindent értékesnek, jónak látok majd, ami az életembe a Mindenhatótól érkezett.

A mai napon a Szentháromság Isten arra a csodára hívja fel a figyelmünket, hogy Ő nincsen távol, hiszen Lelke, ereje és szava által itt van közel. Kérjük hát, hogy ez a közellét mindig valóság legyen az életünkben: „Jöjj és lakozz bennem: Hadd legyen már itt lenn Templomoddá szívem-lelkem! Mindig közel-lévő: jelentsd Magad nékem, Ne lakhasson más e szívben; Már itt lenn Mindenben Csakis Téged lásson, Leborulva áldjon!” (165. dicséret 6. vsz.)

Ámen!

Záró ének: 241. dicséret mind a 4 verse